

Szekrényes Miklós

Szeptemberi

álomnapló

2021. 09. 01. (visszajátszás)

hodályszerű étkezdeben a tömeg sorsdöntő meccset néz, az apró tévéképernyő a hátsó sorokból alig látszik, gólt lövünk, mindenki felugrik, az emberek egymás nyakában, lassan csitul az eufória, mire az első sorokban leülnek, újabb gól, újabb örömkítőrések, csupán a tévéhez közel ülők közül mondja valaki halkán, ez visszajátszás volt, csak visszajátszás, mint ahogy később az egyenlítő gólt is megismétlik, amivel végül kiesünk

2021. 09. 02. (a tizenkettedik pont)

iskolai ünnepségen annyi szerepem van csak, hogy elmondjam a tizenkettedik pontot, kívánjuk az uniót Erdéllyel, négy szó, de már a legelején tudom, hogy nem fog menni, képtelen, hangtalan leszek, a tizenededik – a politikai státusfogyok bocsáttassanak szabadon – kivár, kínos csend, kezdődő vihorászás, elpukkanó rágólufi, megszégyenülés, színpadfóbia, szabadság, egyenlőség, testveresség

2021. 09. 03. (elgurult csörgődob)

megint színpad, az énekkar első sorában állok, a kezemben csörgődob, magyarul, angolul és oroszul énekelünk, néhány számban a csörgődobot is ráznom kell, de olyan ügyetlen vagyok, hogy a befejező szám közben kiesik a kezemből, és a nézők közé gurul, akikre nem merek lenézni; félbeszakad a szám, az előadás, csüggedten csoszogunk le a színpadról, s a folyosón, a vakító fényű fehér falak között a karvezető leordít, hogy milyen béna vagyok, nem elég, hogy hamisan énekelek, de azt a kibaszott csörgődobot is pont akkor kell kiejtenem a kezemből, amikor halottaknak énekelünk, hát hogy fogja most visszaszerezni

2021. 09. 04. (a marás)

amikor indulnék dolgozni, látom, hogy a biciklim első kereke lapos, süt a nap, a szemembe fúj a szél, ahogy erőltetett menetben végigtolom a cangát a fél városon, majd sikerül egy kisméretű, pink bicajt szereznem, aminek egyik kormányára akasztom a hibás kereket, mosolygós embereket kerülgetve elcsalinkázom egy szerelőhöz, aki kicseréli a lukas belsőt, és csak este, tusolás előtt, amikor lehúzom a hosszúnadrágomat, veszem észre a hatalmas lila foltot a combom belső felén, mint-ha egy álombéli állat mart volna belém.

2021. 09. 05. (haláltánc)

posztmodern délután egy kávézó teraszán, beszél a szánk, de hol egy műsorvezető műanyag lelkesedését hallani a hangunk helyett, hol pedig valami ócska retróslágert, mégis megvárjuk, amíg ránk esteledik, és besodródunk a tömeggel a kordonok közé, ahol egy halott

zenekar halott tagjai pörgetik kimúlt slágereiket, mi pedig lelakatoljuk a biciklinket, és táncolni kezdünk, mint ha sem a tegnapi, sem a ma, sem pedig a holnap nem létezhetne soha

2021. 09. 06. (gyász)

egy szinte teljesen üres lakás – hasonló ahhoz, amiben felnőttem – falai frissen fehérre mázolva, csak a valamikori konyhában áll két fehér hokedlin két fehér ketrec, bennük egy-egy hatalmas, hófehér arapapagáj, a ketrecekben nyúlós pókhálókból csótányok másznak, a papagájok szeme reménytelen-fehéren villog, a gyász nyelve nem az ismétlés.

2021. 09. 07. (tücsökhány)

egy labirintusszerű szórakozóhelyen belép a mocskos aurámba egy kidobóember, hergeli magát, higgadjak le, sziszegi, mást nem is tud, csak egyre hangosabban és egyre közelebről az arcomba sziszegni, már rángatóznak az idegek és az izmok az arcán és a csupasz bicepszen, fasszopó, mondja hirtelen, te fasszopó köcsög, nem segít a helyzeten, hogy jegesedő cinizmussal mutatok rá, kettőnk közül egyre inkább ő az, aki riadalmat kelthet a lapra szerelt bulizók tömegében, érzem, hogy meg akart ütni, de talán azzal is beérte volna, ha hátracsavart kézzel kivezethet, majd a bejutásra várakozók elismerő bazmegjeit besöpörve kihajíthat a lámpafény fröcskölte, hányadékszagú járdára, de elkésett, kioltom a gyűlölet-barna parazsat a szemében, sziszeg, sistereg, kihúny, aztán vonatra szállok, éjszaka lesz meg reggel lesz, mire visszaengedhetem a pólómon hordott méretes madárpókot a vackára

2021. 09. 08. (hullámozó mezők)

az elcsigázott, rémült felnőttek úgy gondolták, hogy a várra támadó fenevadakat már nem lehet másképp feltartóztatni, csak úgy, ha minket, kicsiny gyermekeket koncként eléjük dobálnak a falakról, nekem szerencsém volt, a várárok vizébe pottyantam, s most itt ülök a langyos iszapban, mindkét kezem egy csenevész vízínóvényt markol, mert valami erő a felszín felé húz, látom, ahogy a csobbanásom okozta hullámverés után fokozatosan egyre szűkülő körökben fodrozódik a víz, nem tudom, honnan lesz elég levegőm, ijesztő árnyak suhannak fölöttem, s én nem a fulladástól rettegek, hanem hogy az utolsóként elenyésző picinyke vízfodor mögött megjelenik egy tátott oroszlánszáj

2021. 09. 09. (reszketés)

elhagyni készülsz, mióta ismerlek, én nevelgettem benned ezt az ötletet, egy zománctfehér szobába deportáltam magam, ahol fázom, annyira fázom, mintha az összes fázós ember fázása engem hűtene, ezért bemegyek a sötét raktárba, felgyűjtöm a könyveket és az újságokat, mintha ez segítene bármit is, a riasztó odavonzza a tűzoltókat, akik először engem, majd az egész épület szivacsossá áztatják, ez hát a menekülés: más ritmusban reszket az ember, a megpörkölődött könyv, az elárult raktár, a megbecstelenített épület, a kisemmizett város és a kiszáradó bolygó

2021. 09. 10. (love strand)

vicceket mesélünk egymásnak egy nyárfényű restiben, fociról, halálról, dicső uralkodókról és dicstelen oroszlanokról, olyanok vagyunk, mint két tátogó hal a kirakat-

ban, vicceinktől vonatok rohannak egymásba, pokoli repülőök döntenek le anglyaltornyokat, viharban leszakadt faágak zúznak halálra romantikus nevű költőket, túlélő családok pusztulnak el egy ócska autóba szorulva, alattomos bomba hull a munkából hazatérők házára, s mi az időjárás miatt aggódunk, hogy elég meleg legyen még a víz, amiben megfürösztjük szerelemben megfáradt arcunkat

2021. 09. 11. (nőerdő)

sóhajtoznak a fák, sikítanak, sírnak, dúdolnak, suttognak, lihegnek, jajgatnak, búgnak, trilláznak, integetnek, veszekednek, reszketnek, hörögnek, zörögnek, pörölnék, vigasztalnak, vajúdnak, kacagnak, sziszegnek, piszszegnek, kussolnak, zokognak, nevetnek, toporognak, morognak, hisztiznek, sápítoznak, pletykálnak, imádkoznak, lázítanak; a hajkoronájukon átszűrődő gyér fénytől kiszárad és pikkelyes lesz a bőröm, csak a kopasz kislány tud olyan napot rajzolni a papírégre, hogy eltűnjene a csuklómról a hegek

2021. 09. 12. (evidenciák)

ablaktalan fehér szobában szorítjuk egymást a határidővel egy számítógép fölött, amikor egy parancsoló női hangot hallok, azt mondja, „fejezd be végre a házat!”, mire kitépem magam a határidő durva öleléséből, az ajtó könnyen nyílik, körbejárom a földszinti helyiségeket, a tágas nappaliból egy rendezett ósvadonra látni, a kis étkezőben túl sok az asztal, de mindegyik mellett van etetőszék is, a gyerekszobában emeletes ágyak, mindenhol minden frissen festve, nincs mit befejezni, a felső szintre pedig nem megyek, mert onnan szólt le a hang, tehát az az ő részortja, pincét semmilyen irányban nem találok, mint ahogy hálószoba sincs, minden hiány és mulasztás evidencia, gondolom, miközben magamra zárom fehér szobám ajtaját, ahonnan közben a határidő is kisurranhatott

2021. 09. 13. (különbségek)

hárman ülünk egy hosszú asztalnál – ez valami terápia –, mellettem két nő, a tőlem távolabbinak azt mondják, fessen, a másíknak, hogy énekeljen, nekem azt, hogy írjak, addig kell valami értékelhetőt produkálnunk, amíg az éneklő csaj a negyedik népdal végére ér, ez nem igazság, gondolom, és az utolsó dal utolsó szavánál széttépem a papírt, amire alig néhány szót kamuztam, külön kamera vesz mindegyikünket, egy pedig totálban mutatja kis csoportunkat, velünk szemben egy hatalmas képernyőn látom, ahogy a festő nő sorban felmutatja zseniális portréit, mindegyiken egy joint lóg a szája szélén, hihetetlen pontossággal illusztrálja, a kis különbségek milyen hatalmas különbségek, aztán az éneklő csajsi produkcióját ismétlik, szép, ahogy énekel, vagyis unalmas, aztán végtelenítve látszik, ahogy széttépem az írástomat, egy asszisztens kivisz a napfényes udvarra, leültet egy fotelbe, szembe egy ismert riporterrel, kisminkelnek, a riporter hosszan áradozik – ahogy ő fogalmaz – zseniális produkcióról, aztán kijelentő mondatokkal kérdez, az is lehet, mindent fordítva értek, de a biztonság kedvéért azt válaszolom, terv és remény nem mindig illeszkednek, tapsgép és ovációgép

2021. 09. 14. (metamorfózis)

hirtelen egy vonat húz el az erkély előtt, az ablakokból rózsák integetnek, csillagport szikráznak a kerekek, a

menetszél útra hívja száradó ruháimat, a rácsokra alsógatyák és zoknik tapadnak, a szemüvegem is elszabadul, kétségbeesetten kapok utána, nélküle szinte süket és vak vagyok, béna vagyok, mintha a gyermekem úton lenne egy távoli országba, ahonnan nem tér haza többé, jó felébredni ebből egy másik álomba, ahol a szemüveg a éjjeliszekrény mellett fekszik, de ott is a helye, mert ezekben az álmokban a programok tervekké fejlődnek vissza, a tervek pedig érzelmekké

2021. 09. 15. (menü)

foszló női arcok tünedeznek fel a folyó felszínén, de hiába építenek minden arc fölé kegyhelyet a templomrombolók, az arcok egyre sokasodnak, mire bezúzásra szánt könyveket és átlátszatlan napszemcsiket osztogatnak a népnek, akinek nem jut egyikből sem, azokat elküldik labdarúgó játékevetői tanfolyamra, ahol megtanulnak nyitott szívvel viseltetni a szükségszerű tévedés elfogadása és a véletlenszerű csalással szembeni tömeges igény iránt, a kajaszünetben két menedzser lábtengő meccsét bámulhatják, ahol a győztest nekik kell halálra kövezniük, majd arccal lefelé elkaparniuk, jeltelen sírok, jeltelen sírok.

2021. 09. 16. (tükörország)

mire visszaérünk a városba, gyermekeink már napok óta egyedül vannak a lezárt lakásokban, sietnénk, de lassít a forgatag, folyton valamit ünnepelnek, a semmisülés vad orgiája ural minden teret, ismerősökbe botlunk, a nők a nőket vonják félre, engem egy futólag ismert srác, több kedvem lenne a nőekkel lenni, de a srác – akár egy rapper – megállíthatatlanul dumál, közben tölti belém a feleket, majd hirtelen előránt a zsebéből egy étlapot, amelyet ő állított össze egy nem létező étterem számára, egyenként részletezi az elkészíthetetlen ételek elkészítésének módozatait, miközben arra gondolok, a gyermekeink már nem is a mi gyermekeink, habár nekik Istenen kívül nincs másuk, csak a mi kulcsaink

2021. 09. 17. (az elvesztés grammatikája)

a csillagot és a sötét vízen tükröződő képét is bezárom a szemhéjam alá, biciklire szállok, kiviszem őket az állomásra, de lekéssük az utolsó vonatot, ezért helyet szorítok nekik magam mellett az ágyban, megnyugtató érzés, hogy a közelemben pihegnek, amikor elalszom, arra ébredek, hogy nincsenek sehol: biztos megint egymáshoz hasonlítottam őket, és tutira megrémültek állatias horkolásom miatt is, de így már a végtelenből pislog rám ijedten minden agresszív passzióm, miközben a vonatok csillagos ég alatt száguldanak a vizek fölött: testté lett igék, lélekké változott névszók

2021. 09. 18. (galambváros)

az övezetben minden változatlan, mozdulatlanra merevednek a biciklisták, a parkban külön vízpartjuk van az embereknek, s külön a nagytestű kutyáknak, az álmodozás játszótere ugyanaz, ahová unokáinkat képzeljük, három hatosért kedvezményt adnak a kávé árából, de ezt csak akkor árulják el, ha nem sikerül tökéletesre a kockadobás; és a galambok, a híres övezeti galambok: némelyik csendesen haldoklik, igen jámbor fajta, haláltusáját nem zavarják sem az esernyővel cigánykerekező csepűrágók, sem az évad utolsó fagyaltjait nyalogató, nőszülni készülő huszárok, más galambok viszont körbepiszkítják a területüket, és sziszegve védik a disz-

kóba vagy meccsre tartó hétvégi nyugdíjasoktól és politikusoktól, miközben végre megtalálom a sötétben a kísértetházakat lángra lobbantó tekintet, itt más gyógyszerrel muszáj aludni, mint máshol, ahol nem lehet gyógyszer nélkül ébren sem maradni

2021. 09. 19. (maradék)

a mező sóvirágot, az ég felhőket és jégtömböket, a különböző fajtájú fák öleléseket posztolnak, repedezett a föld, mint a bőröm, az erdő tiltott terület, csak azt szabad fényképezni, ahogy sóvirággal a kezemben felhőkkel és jégtömbökkel vitatkozom; hogy a kávé feketéjétől záródik-e lassan a résnyire nyílt ajtó, vagy a tenyerem fehérségétől tárul ki hirtelen, azt csak akkor tudom meg, amikor az összetört szívek darabkáiból gyúrt indiánlovamon eltűnök a közösségi portál minden alkonyfotójáról

2021. 09. 20. (apák napja)

ők hoznak szemet, miután mi gyújtóst hasogattunk, mi vagyunk a húszfilléres alap, a határozatlan névelő – két (három!) betű –, amikor ultiznak és keresztretjvényt fejtenek a vonaton, mi vagyunk a persely, mi vagyunk a snóbli közben pénzermékre szoruló ököl, az urna, a korporsó, a tiszta lepedő a halottas ágyon, hívogató integetéssel búcsúznak a peronon maradottaktól: halott apáink a leendő apáink, agyag angyalok a múlandóság káéftéjében

2021. 09. 21. (cseppmentes)

kimosom a mondataimat, az erkélyen nehezen száradnak esős időben, aztán a szavakat egyenként vasalom, némelyik kopott, foltos, kirojtolódott, ezeket legszívesebben a kuka mellé tenném, hogy vigye és használja, akinek még így is jók, de rájövök, hogy talán inkább cserélni kéne őket, mert hiány maradna utánuk a mondataimban, kapok is egyet hamar, így kell írni: küszöb, cserébe a cserét adom, a figyelem szó pedig arra való, hogy hagyjuk a szomorúságot dolgozni, nem kell érte más, csak amit jelent

2021. 09. 22. (pincesor)

a tanító a katedrán azt magyarázza, amire gondolok, elmém belülről vezérli őt, miközben a lelkem a pincében hever kilapítva egy szénkupac alatt, a szívem(?), a szívem egy haldokló őszög fa odvában várja a végső tavaszt, amikor az ige testté lőn, és a fuvarosok fát szállítanak a szerelmek tábortüzeihez és kohóihoz, hogy a tűz ropogása elnyomja fülünkben az elmúlt idők rettentő hordáinak pokoli üvöltését: Varg Vikernes Bachot játszik

2021. 09. 23. (presszó)

a sznobizmus a jó ízlés gyerekszobája, főleg, ha terjenegős szóbeli megnyilvánulások és öntudatlan, de rendkívül bántó beszélések és a mások problémáinak negligálása járul még hozzá, ilyenkor elég visszatömködni a sznob undorító redőibe a kiontott váladékot, majd összevarrni az életlen konyhakés által hasított sebet, hogy némi apró vagy egy bélelt kávé ellenében beinduljon a sznob gyomrában a zenegép

2021. 09. 24. (human error)

szanaszét hever bennem megannyi érzés és információ – gyerekszobában szétdobált láthatatlan játékok –; próbára tesz az Isten, referenz kérdések özönét zúdítja

rám, a sor mögötte már beláthatatlanná duzzad, egy ember a könyvespolcok mögött ugatva köhög, én pedig nem találok a válaszokat sem a rendszerben, sem az interneten, sem pedig önmagamban

2021. 09. 25. (szalonspicc)

a rózsaszóra artikulálatlan, elnyújtott hangokkal válaszolok, az alulról sugárzó napfény miatt letöltök egy sorozatgyilkosos trilógiát, a ködös képviselőket képviselve névtelen feljelentésekkel szórom teli a holtágakat, nem akarok látni, nem akarok tudni, nem akarok érezni, csak tenni, hatni, akár egy hős, akinek nem maradt fenn a mítosza

2021. 09. 26. (sláger)

az utca túloldalán közeledik a kisbolt, piros a lámpa, megvárjátok, amíg az úttesten azonos indulóra rohamozó, de különböző egyenruhát viselő katonák koncolják egymást kicsit, s míg a ti zöldeteknél ők betlehemes jelenetté dermednek, először te viszed át a szörnyeidet a zebrán neki, utána ő ajándékoz meg a sajátjaival, majd a boldog egymásra találás kísérőzenéjének hangjainál elsétáltok a the end felirat irányába, de szombaton kettőtől hétfő reggel hatig sárgán villognak a lámpák, zavartalan a gyilkolás és a szerelem

2021. 09. 27. (örömhír)

a lépcsőházban alvajáró ősök – fölöttük törött lámpabúrák –, kinek kezében puska, kinek gitár, kinek véres kendő, a tóra néző erkélyről lovakat látni, zsoldárfoszlányok szivárognak a rozsdamarta csövekből, belőlem nőnek belém, mint fatörzsbe erős árnya, s míg a tó mellett hűl a szilvalekvár, zümmögve gyűjti mézét az idő

2021. 09. 28. (megkísértve)

az angyalpékségben, ahol jól fogy a hell is, belőlem szivárog szét a bűz, megpróbálok megszabadulni lelkem legbelső takaróleveleitől, szép versek és idétlen történetek kísértenek, reggelire porcukros kifli, instant jóga és meditációposzt, a hozzászólások az én testem és vérem, lehetnék a halál utáni tanulás tanítója, csak a tekintetek szárítókötelét nem volna szabad hagyni napon-ta porba hullani

2021. 09. 29. (bukolika)

felhőket és napsütést rajzolok hétvégénk egére, elhelyezem a tájban az összes gyerekünket és leendő unokáinkat, esőnap nincs, a hónapnak – bár az is szép tud lenni együtt – lassan úgy van vége, hogy várni kezdjük: te falacska vagy, hozzám pedig visszatérnek gyerekkorom hímzett mondatai

2021. 09. 30. (világok arca)

alacsonyan szálló, ipszilon alakú repülő objektumok potyogtatnak új csillagokat az észrevétlenül eltűnő égboltra, a katasztrófaturisták nem keresik többé egymás társaságát, reménytelenül igyekeznek elvegyülni létező családok élő diskurzusai mögé, de nem menekülhetnek a menetrendek menetrendszerűen ismétlődő kényszerrei elől, és hiába szeretnék bármi áron elkerülni, hogy az utolsó szó az legyen, vége